



מ"ת 14309/12/17 - מדינת ישראל נגד חמאדה גאבר

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

מ"ת 14309-12-17 מדינת ישראל נ' גאבר(עציר)
תיק חיצוני: 568254/2017

בפני	כבוד הסגן נשיא יהושע צימרמן
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיב	חמאדה גאבר (עציר)

החלטה

בפניי בקשה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים הפליליים כנגדו.

בבסיס הבקשה כתב האישום ובו 3 אישומים כדלקמן:

המשיב הואשם בכך שביום 4.9.17 נהג ברכב בזמן פסילת רישיון נהיגה, לא ציית להוראות שוטר במדים, במחסום חיזמא, אשר הורה לו לעצור, האיץ את רכבו ונמלט מהמקום.

המשיב הואשם כך שביום 20.12.17 נהג ברכב בזמן פסילת רישיון נהיגה, לא ציית להוראות שוטר במדים, במחסום חיזמא, אשר הורה לו לעצור, ברח מהמקום, ובעת מנוסתו ביצע עקיפה מסוכנת.

בנוסף לכל האמור המשיב הואשם בכך שביום 26.12.2017 נהג בשלישית בזמן פסילת רישיון נהיגתו וכן הגיש בקשה לחידוש רישיון נהיגה ולא הודיע אודות פסילת רישיון נהיגתו למשרד הרישוי.

טענות ב"כ המשיב:

הצדדים טענו באשר לראיות לכאורה.

לסניגור 2 טענות עיקריות, האחת, המשיב קיבל רישיון נהיגה ממשרד הרישוי ולכן רשאי היה להסתמך על כך ולנהוג על פי הרישיון, ובכל מקרה עומדת לזכותו טענה של טעות במצב דברים. הטענה השנייה נוגעת לזיהויו של המשיב כמי שנהג ברכב. המשיב מודה כי נהג ברכב ביום 26.12.2017, ואולם מכחיש כי נהג ברכב ביום 4.9.2017 וביום 20.12.2017.

עמוד 1



דין והכרעה

פסילת רשיון הנהיגה

רשיון נהיגתו של המשיב נפסל בנוכחותו בבית המשפט לתעבורה בפתח תקווה לתקופה של 5 שנים מיום שחרורו ממאסרו. המשיב ערער על פסק הדין וערערו נדחה. המשיב, אם כן, ידע היטב אודות פסילת רשיון נהיגתו, תקופת הפסילה, וחשובה. פסק הדין ניתן בשנת 2014 ואף אם המשיב סבר בטעות (טענה שיש לדחותה בעליל) כי הפסילה מתחילה מיום פסק הדין ולא מיום שחרורו ממאסרו אזי סיומה של הפסילה הינו בחודש מאי 2019.

ייתכן ואירע מחדל במשרדי רשות הרישוי, מחדל אשר בעקבותיו הונפק למשיב רשיון נהיגה, ואולם אין בכך כדי לשחרר את המשיב מאחריותו, לכאורה, וחלקו במחדל זה. המשיב נשאל בעניין זה בחקירתו מיום 26.12.2017 ומסר פרטים מעורפלים וסתמיים ביותר, ואף לא מסר את פרטי עורך הדין שהודיע לו, לדבריו, כי יכול להוציא רשיון נהיגה.

מעבר לאמור, המשיב נחקר ביום 5.9.2017 ונמסר לו מפורשות על ידי החוקר כי הוא נוהג בזמן פסילה ועל כן אף אם סבר כי ביום 4.9.17 איננו פסול מלנהוג (טענה שבית משפט כאמור דוחה) וודאי שביום 20.12 ו 26.12 טענה זו כבר איננה יכולה לעמוד לו.

האם המשיב נהג, לכאורה ברכב ?

כאמור לעיל, המשיב הודה כי נהג ברכב ביום 26.12.17 ואולם נטען כי אין ראיות לכאורה באשר לנהיגה ביום 4.9.17 וביום 20.12.17. אני דוחה טענה זו. ביחס לעברה מיום 4.9.17, בתיק החקירה עדותו של המאבטח חנן אבו ריש ועדותו של שוטר משטרה צבאית מתן מלכה, אשר זיהו את המשיב כמי שנהג ברכב. ביחס לעברה מיום 20.12.17 זוהה המשיב כמי שנהג ברכב ע"י צוות ימ"ר אתן אברהם סינק ורחמים סימן טוב. מוקדם לקבוע האם הודעותיהם ותרשומותיהם של העדים מבססים זיהוי למעלה מכל ספק סביר ואולם די בזיהוי זה כדי לקבוע כי יש ראיות לכאורה כנגד המשיב, הן באשר לנהיגה ביום 4.9.12 והן באשר לעברה ביום 20.12.17. מעבר לאמור, הרי אין חולק כי הרכב היה בחזקתו של המשיב ביום 26.12 ולפי הודעתו של בעל הרכב, הרכב נמסר לחזקת המשיב עוד ביום 18.12.17 כך שנתון זה תומך באישום המייחס למשיב נהיגה ביום 20.12.17. מכאן ניתן לקבוע כי יש ראיות לכאורה כנגד המשיב בכל הנוגע לשלושת האישומים.

עילה וחלופה

דומני שאין חולק באשר לעילת המסוכנות הרבה הנשקפת מהמשיב, מסוכנות הנלמדת משלושת האישומים, לכך יש להוסיף אף את עברו הפלילי והתעבורתי.



דינו של המשיב נגזר בשנת 2011 למאסר בעבודות שירות בגין הסעת שב"ח. בחלוף כשנתיים נגזר דינו **למאסר לתקופה של 3.5 שנים** בגין נהיגה פוחזת ברכב, פציעה או חבלה, הפרעה לשוטר, וניסיון להסעת שב"ח. העבר הפלילי חמור ורלוונטי ביותר וודאי בכל הנוגע לנהיגה פוחזת ברכב תוך כדי המלטות משוטרים. בארוע האמור הורשע המשיב בהסעת 14 שבח"ם, המלטות משוטרים אשר ביקשו לעוצרו ובזמן ההמלטות נהיגה נמהרת ורשלנית ברכב. השוטרים נאלצו לירות לעבר גלגלי רכבו של המשיב ואחד הקליעים גרם למותו של נוסע. תקופת המאסר הממושכת נגזרה שם במסגרת הסדר טיעון. תוך כדי ריצוי מאסרו בתיק האמור נדון המשיב בבית משפט לתעבורה בפ"ת בגין אישומי תעבורה חמורים ביותר ונגזר דינו **ל- 24 חודשי מאסר, מתוכם 18 חודשים במצטבר** למאסר אותו ריצה באותה עת. כמו כן נגזר דינו לפסילת רישיון נהיגתו לתקופה של 5 שנים, ובנוסף מאסר מותנה לתקופה של 10 חודשים. העברות בהן הורשע היו נהיגה רשלנית, גרימת תאונה וגרימת חבלות של ממש קשות, אי ציות להוראות שוטר ועוד. במקרה הנדון המשיב נמלט משוטרים, והתנהל בעקבותיו מרדף בכביש מס' 1 ובכביש מס' 6, לבסוף ארעה תאונה דרכים בה נסע המשיב במסלול הנגדי ופגע חזיתית ברכב שנסע בנתיבו ולנוסעים נגרמו חבלות קשות: שברים, חתכים, קרע בטחול, פגיעות ראש ושבר בחוליה ואחד הנוסעים הונשם והורדם.

מכל זאת ניתן להתרשם כי המסוכנות הנשקפת מהמשיב רבה ביותר, אין המדובר במסוכנות פוטנציאלית אלא במסוכנות שלצערנו הרב התממשה וגבתה מהציבור מחיר כבד בשני ארועים שונים.

כפי שצוין לעיל הוטלה על המשיב פסילת רישיון נהיגה לתקופה בת 5 שנים, ואולם המשיב לא הפנים את חומרת מעשיו ומסוכנותם ונהג בזמן הפסילה בשלוש הפעמים, כמפורט בכתב האישום.

ובאשר לחלופה, בימ"ש שוקל חלופה כאשר יש ביכולתו לתת אמון במשיב. בנסיבות האמורות בימ"ש איננו יכול לתת במשיב כל אמון. נהיגה בפסילה הינה הפרת אמון גסה, אף כאשר מדובר בעבירה יחידה, על אחת כמה וכמה כאשר מדובר בנהיגה בפסילה בשלוש הזדמנויות שונות.

המשיב עשה כן כאשר מאסר מותנה ארוך לתקופה של 10 חודשים ריחף מעל ראשו, אף זאת מלמד כי לא ניתן לתת בו אמון. שחרורו של המשיב למעצר בית, אף תחת פיקוח אלקטרוני, אין בו כדי לאיין את האפשרות כי המשיב יצא את מקום מעצר הבית ינהג שוב ברכב, ימלט משוטרים כפי שעשה מס' פעמים בעבר ושמה יגרום לתוצאה קטלנית.

לנוכח כל האמור אני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים הפלילים כנגדו.

ניתנה היום, ט"ז טבת תשע"ח, 03 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.

